

Зимовий ліс

Ігор Павлюк

Грудень. Ліс. Сосново-біла тиша.
Лиш ворона — ніби напилась:
То кричить на знахабнілу мишу,
То збиває сонце із крила.

Тут одним-одна лежить стежина
Поміж двох лінивих горобин,
А лисиця проводить сина,
Як пожежа проводить дим.

Тут два рази чуєш кожен стукіт
Свого серця — справжній і луну.
Тонко в'яже вітер теплі руки
І берізку ніжить, як струну.

Він притих, де хата лісникова
Синьовікно дивиться на всіх,
Що несуть у ліс білоголовий
Повні груди щастя й срібний сміх.

Лиш під вечір глибоко й тривожно
В завірюху сови закричать.
Темно. Страшно.
Плакати не можна.
Можна тільки думати й мовчати.